

2BOBULE

nevinně o víně
podruhé

IVAN ČERNÝ

O knize

Ve francouzském šarmu a italské rozpustilosti se odehrává děj druhého dílu Bobulí. Taková je i kniha, v níž se opět setkáme se známými rošťáky. První prchá z dosahu hoteliérského páru, jemuž přivedl dceru Marii „do neštěstí“. Kde jinde by se měl skrýt než ve Višňové, kde jeho parťák našel sám sebe a kde se na dědově pozemku se snaží vyrobit jedinečné slámové víno? O silném vztahu ke Klárce ani nemluvě. V patách má mladý „Casanova“ nejen běsnící rodiče Marie, ale i najatého „likvidátora“, nešiku a smolaře. Všichni se sejdou ve vesnici, aby tam mohl vyvrcholit hon na nezbedníka, který do svého maléru zase vtáhl kamaráda. Oba nakonec visí za špičky prstů nad propastí, symbolickou i skutečnou. Pád do ní je neodvratný. Kniha je doplněna bohatou obrazovou přílohou.

O autorovi

Ivan Černý

(*1949)

Novinář a publicista. Vstoupil do literatury v roce 1976. Z jeho tvorby připomínáme tyto tituly: *První kolo*, *Obyčejná dobrodružství*, *Přístav bez lodí*, *Byl jednou jeden Vlasta*, *Krutý scénář*, *Kolik podob má láska*, *Pražský Modrovous* či *Zločiny z lásky, vášně a zvrhlosti*. Řada jeho povídek a novel vyšla v nejrůznějších sbornících, jako třeba v knize *Nevěry*, kde se prezentoval s desítkou současných předních českých autorů. V autorské dvojici s žurnalistou Jiřím Bartošem napsal pro turistické nakladatelství Olympia průvodce Bulharskem. Dnes mimo jiné pracuje na rukopisu vzpomínek fotografa osobností Miloše Janouška na českého legendárního herce Oldřicha Nového (jemuž byl na sklonku umělceva života Janoušek osobním tajemníkem). Dokončuje knihu *Po stopách pravoslavi na Balkáně*, kdy podklady čerpal z reportážní cesty při práci na dokumentárním filmu pro ČT.

Ivan Černý je v současnosti předsedou České asociace novinářů a publicistů cestovního ruchu.

Ivan Černý

2bobule

CARPE DIEM

2016

Ivan Černý

Zbobule

Tituly ve verzích pro iPad najdete v aplikaci **Carpe Diem Online** (ke stažení zdarma v App Store).

Používání elektronické verze knihy je umožněno jen osobě, která ji legálně nabyla, a jen pro její osobní a vnitřní potřeby v rozsahu stanoveném autorským zákonem. Elektronická kniha je datový soubor, který lze užívat pouze v takové formě, v jaké jej lze stáhnout z portálu nebo v aplikaci. Jakékoliv neoprávněné užití elektronické knihy nebo její části, spočívající např. v kopírování, úpravách, prodeji, pronajímání, půjčování, sdělování veřejnosti nebo jakémkoliv druhu obchodování nebo neobchodního šíření, je zakázáno! Zejména je zakázána jakákoliv konverze datového souboru nebo extrakce části nebo celého textu, umístění textu na servery, ze kterých je možno tento soubor dále stahovat, přitom není rozhodující, kdo takovéto sdílení umožnil. Je zakázáno sdělování údajů o uživatelském účtu jiným osobám, zasahování do technických prostředků, které chrání elektronickou knihu, případně omezují rozsah jejího užití. Uživatel také není oprávněn jakkoliv testovat, zkoušet či obcházet technické zabezpečení elektronické knihy.

© Ivan Černý, 2016

© Carpe diem, 2016

www.carpe.cz

Made in Moravia, Czech Republic

ISBN 978-80-7487-175-7 (epub)

ISBN 978-80-7487-176-4 (mobi)

ISBN 978-80-7487-177-1 (pdf)

Den jako stvořený pro zabítí

Prvorepublikové sídlo, spíš zámeček než vila uprostřed stinné zahrady s bazénem pro hosty, je tím pravým místem pro vybranou klientelu. Z blízkého golfového hřiště se nese potlesk za zvláště dobrý odpal. Na terase hotelu se mezi hosty tiše a diskrétně pohybují servírující číšníci v decentních uniformách.

„Pozor,“ zbytečně upozorňují jeden druhého, „šéf je tady!“

Po pěšině vysypané říčními oblázky kráčí k restauraci podniku prošedivělý elegán. Ostře řezané rysy obličej, široká ramena napínají oblek z kvalitní látky. Jestřábím zrakem kontroluje všechny maličkosti, neboť dobře ví, že jen spokojený host se vrací jak ti přísloveční dobří holubi.

„Kocúrik se nese jako tygr...“ ucedí jeden z obsluhujících k druhému a společně zdraví majitele podniku a šéfa v jedné osobě úklonem hlavy. Kocúrik jejich gesto opětuje a v duchu si píše do paměti, že na stolcích jsou vázičky s vadnoucími květy. Jak dlouho je budu učit, aby je včas měnili? Směna bude o pět stovek lehčí. A co ty ubrousky na stole? Zastaví, a sám je upravuje.

Zahradou se nese dívčí štěbetání. K hotelové restauraci se blíží roztomilá trojice. Kocúrik se sám pro sebe pousměje. Ze zadu lyceum, ze předu muzeum, jak říkával jeho drahý papá. Ale úsměv ho nic nestojí, dámy ho umí ocenit, zrovna tak, jako dobrou kávičku s dezertkem. Na nějakou tu korunu pak při placení nehledí. A jak dobře Kocúrik ví, halíře dělají talíře.

„Dobrý den, mé dámy!“ láme se v pase.

„Pan hoteliér, a osobně...“ jsou potěšeny jeho zájmem.

„Ráčíte na kávu? Děláme více jak třicet druhů. Dovolil bych si doporučit irskou s kapkou whisky...“

„Dáme na vás, pane řediteli...“

„...a k tomu bych neváhal nabídnout specialitu podniku, o které si dovolím říci, že je lepší než Sachrův dort!“

„Ale co naše linie?“ chichotají se roztomilé dámy.

„Je v nejlepším pořádku a nic ji nemůže ohrozit. Račte za mnou...“

Kocúrik své stálé zákaznice nasměruje na terasu, kde je nádherný výhled. Usměje se sám pro sebe při vzpomínce, jak mu tady kdysi udělala skandál jedna ze zákaznic staršího věku, když ji doporučil k vídeňské kávě rakvičku.

„Příjemný člověk...“ víc cítí než slyší pochvaly, kterými ho za zády trojice hodnotí.

„A fešák!“

Kocúrik si ze zvyku vjede hřebenem prstů do vlasů a upravuje perfektní účes stříbrných vlasů. Ještě kontroluje prsty uzel kravaty. Téměř neznatelným gestem pak přivolává jednoho z číšníků a směřuje ho na terasu k nově příchozím. Sám zamíří do kuchyně. Dobře ví, že jeho osobní přítomnost je tady nutná od rána do večera. Jinak – majitel chudne a personál bohatne.

Království šéfkuchaře svítí vyleštěným chromem. Doslova by se zde dalo jít z podlahy.

„Tak jak to jde, vážení?“ ředitel se zastavil mezi dveřmi, aby měl přehled, kdo co dělá.

Šéfkuchař i pomocníci znejistěli. Opětují pozdrav. Šéf má respekt, to se musí nechat.

Nedej bože, aby našel někde špinavou utěrku, dostatečně nevycíděnou pánev, nebo dokonce nekvalitní potraviny.

Vyzná se i v samotném vaření, což vzápětí dokazuje.

„Králičí bujón?“ nahlíží pod pokličku jednoho z hrnců.

Šéfkuchař přikyvuje a podává řediteli sběračku k ochutnání.

Kocúrik košťuje, poválí na jazyku a mlaskne, chce to ještě trošku muškátového oříšku.

„Ale nepřehnat! Polévka by pak zhořkla!“

„Ještě máslo?“ ptá se šéfkuchař, spíš jen aby řeč nestála.

„Myslím, že není třeba...“ zavrtí hlavou Kocúrik a spokojeně mlaskl, „povedla se. Už se těším, jak si ji dám v poledne. S pěkně smaženou houstičkou...“

Šéfkuchaři se obličejem rozlil spokojený úsměv, pochvala od šéfa ho těší. Toho již méně, když za jedním z pracovních stolů objeví zapomenutý kbelík s mopem. Výstražně zvedne ukazovák, kuchařský pomocník spěchá ten nedostatek napravit.

„Detaily, prosím, pozor na detaily!“ zahučí ředitel a udělí čelem vzad.

„Ten je horší než hygiena...“

„Nojo, ta dá akorát pokutu, on tě hned vyrazí!“ baví se personál kuchyně po jeho odchodu.

„Umí bejt náramně tvrdej!“ přikyvuje šéfkuchař, který zde pracuje nejdéle. „Zažil jsem ho, když ho namíchl jeden z kuchtíků a on mu klidně vrazil ruku do horký polívky!“

„Nekecej! Co provedl?!“

„Kradli mu maso. A držel mu jí tam tak dlouho, dokud mu neprozradil, s kým to dělal...“

x x x

Kocúrik nechal kuchyň za zády a zamířil do patra hotelu. Stěny chodby zdobí dobové rytiny, kroky tlumil perský běhoun. V rozích schodiště drží stráž rytířská brnění na stojanech. Zámecký interiér dokreslovalo paroží i repliky středověkých zbraní, včetně kuší.

Dveře s mosaznou klikou a secesním rámečkem s nápisem OFICE jsou v prvním patře, hned proti schodišti. Ředitel se během chůze ani nezadýchal. Jen si povolil knoflíček u saka. Svalnatý hrudník dává znát fyzickou sílu. Kocúrik jen symbolicky zaklepe kloubky prstů a vstupuje do kanceláře hotelu, kde krájuje jeho paní. Právě podepisuje účetním nějaké faktury. Pohládí manžela pohledem, ten ji jemně políbí.

„Krásný kostýmek!“ pochválí. „A padne ti jako ulitý...“ pohledem oceňuje štíhlou postavu své půvabné choti.

Jen on ví, že je jí pětáctýřicet, klidně by mohla říkat, že je jí o deset méně.

„Děkuji, drahý...“ oceňuje jeho pochvalu.

„To není pochvala, to je fakt, miláčku,“ myslí svá slova vážně. „Jsem šťastný muž. Mám krásnou choť, prosperující hotel, báječnou dceru...“

„Ano... ano...“ přikyvuje paní Kocúriková poněkud nepřítomně.

„Máš báječnou dceru...“

„A copak vlastně dělá?“

„Marie?“ zeptá se manželka.

„Máme jich snad víc?“ podiví se otázce ředitel. „Jistěže Marie. Co vlastně dělá?“

Kocúriková hodí hlavou a pokrčí rameny. Co by asi dělala po ránu?

„Je nahoře. Myslím, že se učí francouzštinu. Ne abys ji zase rušil!“

„Jak by tě to mohla napadnout...“ ohradil se Kocúrik. „Já a rušit Marii? Zvláště když se učí? Ta naše holčička malá, jednou to tady po nás převezme...“

„Promiň, musíme dodělat ty faktury...“ vrací se paní Kocúriková k práci, od které byla manželem vyrušena.

„Nebudu zdržovat,“ přikývne Kocúrik a odchází.

Na chodbě se zastaví. Neuškodí, když se na Marii jen jukne. Pozdraví ji, popřeje hezký den a zeptá se, jak ji jde studium. Bez francouzštiny by byla v oboru gastronomie a hotelnictví jako bezruká. Chce ji poslat do Paříže na zkušenou, jak se říkávalo za jeho dědy. Karlovarskou střední hotelovku zvládla na jedničku, ale zahraniční zkušenosti jsou přece jen zahraniční zkušenosti. Má s ní velké plány. Přejde čas a předá ji rodinný podnik. Již otec otce byl hoteliér, on šéfoval čtyřhvězdičkovému podniku už za bývalého režimu, až přijde čas, ředitelkou tady bude Marie Kocúriková. Alespoň k něčemu je ta emancipace dobrá, když mu osud nedopřál syna.

V myšlenkách o předávání štafetového kolíku rodu Kocúrikových zamířil ředitel do druhého patra, kde bylo vyhrazené křídlo pro bydlení rodiny, včetně dětského pokoje. Za rohem chodby mu zahradila cestu pokojská s vozíkem čistících prostředků. Rázně se rozhání smetáčkem na pavučiny, které strhává z paroží mocného dvanáctěráka. Z pojízdného stolku, kde má mezi saponáty i tranzistorové rádio, hřmí „pecky zlatých šedesátých“.

„Dobrý den, pane šéf...“ vyjekla překvapením uklízečka. „Ty potvory pavouci se sem vyšplhají po zdi hotelu po břečťanu...“

„Prokrista pána, osobo...“ zamračí se ředitel. „Zeslabte to, nebo hned raději vypněte! Rušíte mojí dceru. Učí se jazyky! A vy ji vyhráváte rovnou za dveřmi...“

„Já... já se omlouvám... už mizím, pane šéf...“

Dává se na ústup pokojská. Nemotorně se snaží otočit vozík na úzké chodbě, ale ten se jí zablokuje o stěnu. Kocúrik ji pomáhá, aby mohla vyjet zpět ke schodišti. Konečně uklízečka couvá ke schodišti, ředitel ji popohání očima. A netuší, co se děje za jeho zády.

Dveře pokoje jeho dcery se otevírají. Vychází z nich mladý muž. Kalhoty má již zapnuté, ale košili ještě ne a sako dokonce drží v ruce. Stejnokroj prozrazuje jeho povolání, mládenec je jedním z hotelových číšníků!

„Jirko...“ zastavuje ho mezi dveřmi dívčí šeptání. „bylo to moc krásné...“

„Tak já se zase někdy stavím...“

Kocúrik se otočí a nevěří nejenom vlastním uším ale ani vlastním očím.

„Ještě pusinku, na rozloučenou...“ žvatlá zamilovaně Marie a na okamžik Jiřího vtáhne opět do pokoje.

Kocúrik lapne po dechu. Srdce se mu rozbuší v rytmu před chvílí slyšeného rokenrolu. Před očima se mu rozeběhnou červené kruhy. Zaskřípe zuby. To snad není pravda. Nějaký hejsek mu chodí za dcerou. A ke všemu je to jeho vlastní číšník! Tomu tedy udělá krátký konec! Sáhne bez zaváhání po halapartně u rytířova brnění a pevně ji sevře v dlaních.

Nic netušící číšník Jirka vyjde z pokoje. Je to vysoký, štíhlý mladík s pohlednou tváří a živýma očima. Se spokojeným úsměvem si olízne rty, jakoby si něco velmi hezkého připomínal a upravuje se. Zapíná si košili, upravuje motýlka ve služební vestě a tváří se náramně spokojeně.

„To tedy byla lekce francouzštiny!“ tváří se jako mlsný kocour.

„Ty lumpo!“ zahřmí chodbou. „Udeřila tvoje poslední hodinka!“

Jirka se otočí a vidí ředitele, jak na něho míří středověkou zbraní. Že se nejedná o vtip ani legraci je ihned jasné. Ten člověk mě chce zabít! bleskne mu hlavou a pud sebezáchovy začíná pracovat na plné obrátky. Cožpak jsme v Kalábrii nebo na Sicílii? pomyslí si.

Snad se toho tolik nestalo. Jen jsme spolu spali neoddáni, no to je křiku. Ale pro jistotu – kdo uteče, vyhraje.

Staré dobré heslo, které ho ještě nikdy nezklamalo.

Jirka se nezdržuje chůzí ani během, ale skočí na zábradlí a sjeđe dolů rychlostí blesku. Přistání nepatří mezi hladká, podaří se mu totiž srazit jednou ranou hned dva kolegy. Hra na kuželky to ale rozhodně není, jak dosvědčuje vržená halapartna, která ho minula jen o pár decimetrů.

„Stůj ty lotře!“ marně za ním křičí Kocúrik a bere za ním schody dolů po dvou.

V hale stojí jeho manželka. Vytřeští oči a hledá vysvětlení, proč honí její manžel s halapartnou v ruce personál. Kocúrik je sice horké zboží, jak o něm leckdo říká, ale že by se zas až tak rozčílil nad nějakou číšnickou chybou?

Jirka zakličkuje, cítí v zádech ředitelův dech. Přidá na tempu a prchá ke kuchyni, což je jediný možný ústup. Snad se mu tady podaří zmizet zadním východem ven. V kuchyni se ale jeho náskok zmenšuje, neboť mu v útěku překáží jak stoly a sporáky, tak nic netušící kuchtíci. Kocúrik mívá stojan držáku na nože. Nezáváhá ani vteřinku a vyzbrojuje se velkým dranžírákem, jak říká jí porcovacímu noži kuchaři. Ten se teď v ředitelově ruce mění v děsivou zbraň. Ve vhodné chvíli po Jirkovi nůž hodí s úmyslem ho zabít. Pronásledovaný uhýbá a schová se za roh za dveře, do kterých právě vchází kuchař s pečeným selátkem. Nůž se zaboří pečínce rovnou mezi oči.

Překvapený kuchař je na smrt vyděšený a strachy ztrácí vědomí. Jirka stačí chytit tác omdlívajícího kolegy a s pečením vběhne do restaurace.

„Před lidma mě přece nezapíchne...“ doufá v duchu a snaží se neztratit glanc.

Hosté restaurace nemají tušení, o co jde a někteří číšníka s pečeným seletem na podnose vítají potleskem.

Ten se křečovitě usmívá a vykřikuje:

„Pozornost podniku, vážení! Nenechte se prosím pobízet...“

Kocúrik zabrzdí těsně u dveří a uvědomuje si situaci, kdy nemůže před hosty dělat žádné scény, natož pak zabít svůdce dcery. Upravuje si účes známým pohybem

ruky, zapíná sako a nasazuje profesionální úsměv.

„Všechno v pořádku, vážení?“ přemáhá se a snaží se, aby hosté nic nepoznali.

Ti zvedají skleničky na jeho počest a hlásí se o porci selátka. Jirka jim vyhovuje a hledí, aby byl od šéfa co nejdále.

Pomůže mu i paní Kocúriková, která se, rovněž usmívající, omluví, že musí s manželem vyřídít v kanceláři neodkladnou věc. A v závěsu spolu odcházejí mimo doslech hostů.

„Ty jsi se dočista zbláznil. Co to všechno má znamenat?“

„Ty nevíš, co já viděl! Já toho zmetka uškrtním, ten bude koukat!“

„Prosím tě, nech toho. Nedělej ostudu!“ tlumí manželka hlas.

„Víš, že byli spolu na pokoji? A možná, že celou noc! To mu nedaruju, to si piš!“

„Nepřeháníš to trochu? Vždyť jsou mladí...“ snaží se paní Kocúriková o rozumnou řeč. „A je jiná doba, než byla za našich babiček...“

„Co to říkáš?“ Kocúrik odmítá všechny argumenty. „Marii jsme přece nevychovali pro takového... takového...“ nejraději by si odplivl. „Naše dcera má před sebou jinou budoucnost...“

„Ale můj milý...“ chce manželovi paní Kocúriková něco říci, on ji však nepustí ke slovu.

„Já ho zkrátka zabiju. Pusť mě na něj...“

Kocúriková ho ale pevně drží pod paží. Kocúrik se marně snaží vyprostit. Přitom sleduje Jiřího, který doservíroval pečeni a s úklonami se hostům poroučí. Míří k zadnímu východu, aby unikl hrozícímu nebezpečí, dokud to ještě jde. Kocúrik se po chvíli z manželčina sevření vykrotí a vycení útočně zuby.

Kocúriková vidí, že je zle. Ted' už ho neudrží, i když se o to snaží šokujícím přiznáním:

„Pavle, musím ti říci něco velmi důležitého...“

„Až za okamžik... až ho zardousím!“ napíná svaly k poslednímu útoků ředitel.

„Pavle... přece neuškrtníš budoucího tátu svého vnoučete?!“

„Cože? To mi ani neříkej. To je dvojnásobný důvod k zabití!“ zaúpí Kocúrik.

Přestane brát ohledy na dobrou pověst podniku a vyrazí s řevem útočícího tygra na Jiřího, který vybíhá ze sálu.

Hosté je sledují částečně vyděšení, částečně pobavení. Kocúriková se snaží vše vyžehlit pokynem:

„Panstvo, pokud dovolíte, koňak pro všechny na účet podniku!“

x x x

Jirka vyběhne z hotelu, strhává ze sebe sako a vestu, oblečení mu překáží v pohybu.

Nezdržuje se hledáním cesty a pospíchá přes trávu a dětské hřiště. Jsou zde dvě maminky s dětmi, které schovávají v náručí a vyděšeně hledí, jak starší muž honí mladšího. Jiří kličkuje mezi dětskými atrakcemi, skluzavkou, prolejšačkou i kolo-točem. Kocúrik je však ve formě a pomalu zkracuje mladíkův náskok.

Honička pokračuje zahradou, v grilovacím prostoru Jirka porazí obsluhu a neúmyslně podpálí převržený alkoholický nápoj. Chytnou mu kalhoty, o pár okamžiků i přibíhajícímu Kocúrikovi. Oba svorně zamíří k bazénu, aby se nepopálili.

„To je ale legrace...“ sleduje honičku trojice postarších dam z terasy, dopíjející svou tradiční dopolední kávičku.

„Co všechno pan ředitel neudělá pro pobavení hostů...“ libují si. „To je přece hotový kabaret. Lepší než grotesky s Chaplinem...“

Jiří díky strachu o život ale přeplave bazén přece jen dřív, než mstitel Kocúrik. Ke zdi zahrady mu zbývá pár metrů. Kocúrik

už jen sleduje, jak se na ni vyšvihne a skáče na druhou stranu.

Ředitel zklamaně mávne rukou.

„Jedna nula pro tebe, parchante!“ přiznává. „Ale počkej, ještě není všemu konec!“

Promáčený odchází do kanceláře, nedbaje na udivené pohledy zvědavců. Tam usedne k telefonu a vytáčí jisté číslo.

„Halo...“ po chvíli vyzvánění se ozve na druhém konci drátu hlas.

„Ale to jsem já. Potřebuju pomoc...“

„Kdy, kde, koho?“

„Jde o jednoho z mých lidí...“ ušklíbl se Kocúrik. „Jiří Klodwig, číšník, takový floutek. Víte, co máte dělat, že ano...“

„Spolehněte se...“

„Ale prosím vás, ne jako posledně...“ Kocúrik si na okamžik zavzpomínal, že se to minule v podobném případě příliš nepovedlo.

„Tentokrát se spolehněte, pane Kocúrik!“

„A kdo to udělá?“

„Pan Tichý...“

„Pan Tichý? Kdo to je?“ zavrtěl se nespokojeně Kocúrik. To jméno příliš důvěry nedávalo. „Aha...“ kývl u sluchátka. „Lepší je nevědět... chápu... dobře...“

Konečně se uklidnil. Teď věci dostanou ten pravý spád. Každému, co si zaslouží. Toho bohdá nebude, aby si zkazila Marie život s nějakým číšníkem, otřásl se odporem. Jeho dceruška si vezme sobě rovného. A co to říkala manželka? Že by měl být dědou? To přece nemyslela vážně.

Ještě je pořád čas, dát věcem správný řád.

Na to může vzít jed. Jirka to má spočítané. Marie si možná popláče, ale v Paříži brzy zapomene.

Víno chce jemnou péči...

Den jako malovaný. A z pozorovací věže uprostřed zelené moře vinic je líbezný kraj jako na dlani. Dělo na plašení špačků, kteří dokáží zlikvidovat úrodu během několika hodin, dosud

jen významně mlčí. Jeho čas teprve přijde. Zatím jsou vinohrady v rozpuku. Na sklizeň si ještě milovníci moravského vínečka počkají. Jaká asi letos úroda bude? Svě si řekne počasí, ale především to záleží na hospodáři.

Z dálky se nese cimbálová muzika, nebo je to vyzvánění zvonů až z Mikulovského kostela? Tak či onak, obojí patří k vinicím na Pálavě jako poctivě ukutá motyka k jasanové násadě. Tou ještě před pár okamžiky kypřil půdu u jednoho z řádků viniční trati Honza, Jenda či Janíček, jak ho střídavě oslovuje Klárka, krásná jako ušlechtilý keř vína v květu. Může mu být slabých osmdesát let, děvčeti o pár méně. To se teď zručně ohání ostrými zahradnickými nůžkami, zastříhuje přerostlé výhonky vinné révy.

Srdce se při pohledu na ty dva směje. O tom, že patří k sobě se nedá pochybovat.

„Páni...“ prohlíží si Honza listy jedné z hlav. „Funguje to!“

Klárka pohodí hlavou, až se jí dlouhé vlasy rozstříknou do svatozáře a orámují úsměvem prosvícenou tvář. V té chvíli připomíná madonu z reliéfu na nedalekých Božích mukách. Má radost, že on má radost.

„Nad čím jásáš, ty biovinaři?“

„Jeden brouk nemá rád druhého a je to. Na jejich likvidaci nepotřebujeme chemii. Vyřídí si to mezi sebou sami...“

„Hmmm...“ protáhne Klárka významně. „Ty holt víš nejlépe, jak na škůdce!“

„To je všechno? Neslyším žádnou chválu!“ zazubí se Honza.

„A co uděláš s těmi brouky, kteří tu bitvu vyhraju, a budou pak mít všechno pro sebe?“

„To jsou mi otázky!“ zrozpačítí z otázky. „To se uvidí...“

Klárka pokračuje ve stříhání, k dlouhým opáleným nohám jí padají větvičky vinné révy. Honza ji hladí očima a láká k polibku, vždyť sladké milování na vinici nikdy nemůže uškodit. Zvláště pak po ránu.

Klárka se mu se smíchem se mu vymkne z náručí. Varuje, že by se na sousední vinici mohl objevit její otec.

„Hele, ty génie, což takhle přidat na tempu a trochu pracovat.“

Jinak nebudeš nikdy hotovej...“

„Tak já ti něco řeknu...“ rozhodí Honza rukama. „Vino chce jemnou péči, jak říkával děda. Nechce to ukvapený rozhodnutí. Já právě vytvářím na vinici křehkou biologickou rovnováhu...“

Na důkaz svých slov se opře do vozíku, až po okraj naplněného zralým chlévským hnojem, se kterým doslova hýbají červené žízaly. Honza si jich pár položí na dlaň

„Fuj, hned to zahod!“ štítí se děvče.

„Lidi jim říkají hnojňáci, ale původem jsou to kalifornské žízaly...“ poučuje Klárku.

Boří do humusu vidle a sype ho keř od keře ke kořenům hlav. A vypráví, že tyhle „slizouni“ jsou mimořádně důležití. Proženu svým zaživacím traktem chlévskou mrvu i biologický odpad, urychlí tak zrání hnoje a navíc, po prohnojení a tudíž přemístění do vinice, půdu prokypřují.

„Jsou to úderníci. Dělalí čtyřiadvacet hodin denně, a nechtějí žádnou mzdu...“ chechtá se sám svému vtipu.

„Ty jsi na tom prakticky stejně!“ přikývne Klárka. „Raději mi řekni, z čeho chceš opravit barák po dědovi. Střecha je jako cedník, o vymoženostech jako tekoucí voda ani nemluvě...“

„Neboj, láska...“ je si naprosto jistý. „Jedna dvě úspěšné sklizně a jsou z nás milionáři!“

Z dálky se nese klapot motoru, vinicemi se blíží traktor, rozprašující postřik. Honza vrtí hlavou, chemie na vinice nepatří. To je přece jasné. Jeho viniční trať je ale těsně vedle sousedovy výměry, takže přibližující stroj postříká i jeho víno.

„No to snad ne!“ rozhodí v gestu marnosti ruce Honza.

Náhly nápor větru přinese tekutinu z rozprašovačů až na něho.

„To snad chce, abych povyrostl i já, ne?“ utírá si s odporem tvář orosenou dávkou postřiku. „Já přece nejsem podměrečnej!“

Traktor brzdí u strážní budky. Za volantem vidíme kulatou dobromyslnou tvář Klářina otce. Vězí v sepraných montérkách a vybledlé flanelové košili.

„Pane Michalica,“ zdraví Honza muže, který s záupným a kletbou na bolavá kolena seskočí ze stupátka traktoru. „Svoje

si chemizujte jak chcete, ale moje laskavě vynechte. Teď abych zase začal znovu...“

„Nazdar. Snad se toho tolik nestalo...“

„Ani netušíte. Ujíždí vám vlak. Budoucnost je ve biovínu. Vykážete se na chemii. Nebo zjistíte, že moje víno se bude prodávat za dvojnásobek co vaše. Protože bude ekologické a tím pádem i zdravé! A vyhledávané!“

„Hele,“ obrátí se otec na dceru. „Kuře by chtělo kohouta učit hrabat!“

„Komu není rady, tomu není pomoci!“ zamračí se Honza. „Skoro bych se nedivil, kdybyste do vína lil fridex, aby vám šel na odbyt...“

„Tak bacha,“ zvážnil Michalica. „Takové praktiky necháme chemikovi Kozderkovi, ne? Já tak maximálně křísnu Pražákům druhák vodou...“ směje se upřímně. „Abych mohl tady Klárce dostavět dům, když ty se k tomu nemáš. Radši se starej o tu svou pastoušku...“

Slovní šerm však utichne stejně tak rychle jako začal. Michalicu přes výhrady k biovínu zajímá, jak a čím vlastně Honza hnojí.

„To tam dáváš zase ty kozí bobky?“

„Dneska ne...tý koze se...nějak nechtělo...tak jsem sehnal v dědině obyčejnej uleželej hnůj...“

„A funguje ti to vůbec? Nebo je to jak s tou tvou slámovkou?“ ušklibuje se Michalica a stírá si šátkem pot pod starou černou plstěnou hučkou.

Klárka si měří jednoho po druhém moudrým pohledem, ve kterém se zračí láska jak k otci, tak ke svému hochovi. Beze slova pak zamíří k dřevěné budce, a přináší odtud lněný ubrus po babičce, vyšívány lidovými ornamenty. Prostírá přímo na vinici na zem. Voňavý chléb, malý šrůtek špeku, nezapomene ani na malou skleničku ostrých papriček.

„Čas na gáblík, pánové...“

„Tomu říkám snídaně v trávě...“ zavtipkuje Honza.

Dělají si pohodlí, Michalica vyndá z kapsy vesty vinařský nůž.

Připomíná, že přesně takový našli nedaleko odtud archeologové při vykopávkách, kdy pátrali po desáté římské legii, která sem svého času přivezla první hlavy vína. Jeho tvar se za tisícovky let dodnes nezměnil.

„Tak co, jak je tou s tou tvou slámovou? Pochlub se, chlapče...“ ironicky zamrká mezi sousty na Honzu.

Ten se nemíní nechat vyprovokovat a neodpovídá. O to víc se věnuje jídlu.

„Ale tati...“ snaží se otce krotit dcera. „Při jídle se nemluví, jak říkávala naše stařenka...“

„Snad sem toho tolik neřek,“ ohradí se Michalica. „Konec-konců, žádněj učenej z nebe nespád!“

„A já je,“ mává Klárka rukama. „Nemůžeš změnit téma?“

„Já jen nevím, proč začne dělat to nejtěžší rovnou...“ ti dva se o Honzovi baví, jako by tam nebyl.

Ten se však nenechá vyvést z klidu. Zařizne si další sousto, vyloví ze skleničky feferónku a pak s klidem mezi sousty prohodí:

„Jenom pantáto počkejte, až to konečně doschne, to bude lahůdka!“

Michalica s osobní převahou, jištěnou půl stoletím vlastní vinařské praxe, a znalostmi, zděděnými z táty na syna, vyhrkne:

„Až...až...až ty dostaneš rozum, tak přestaneš dělat univerzitu, když si ještě nebyl ve školce. Dělat slámový víno není jen tak...“

Klárka začíná pomalu sklízet svačinu. Honza kontruje, že má na všechno knížky. Michalica se popadá smíchy za břicho:

„Z těch ale víno neuděláš!“

Klárka má sklizenou a oznamuje otci, že jedou do vsi.

„Pojedeš s náma, tati?“

„Ne, musím to tu dostříkat. Zastavte se někdy vy...“

x x x

Kocúrikův hotel je plný hostů, jako by se tady nikdy nic nestalo. Celkem vzato, rodinná bouřka nikoho nezajímá, a že pan

šéf honil číšníka? Asi měl pro to důvod. Údržbář rychle opravil halapartnou poškozené zábradlí a ostění v hale. Jen číšníci reptají, o práci zmizelého kolegy Jiřího se musí podělit. Zdá se, že nikdo z personálu neví, kam uprchl. Krvežíznivého Kocúrika to ale nesmírně zajímá. A mobilem urguje „deraterizátora“: „Tak už něco víte? Máte nějaké bližší informace o jeho pohybu?“

„Míří na Moravu...“ informuje ho zastřený hlas. „Našeho muže má v patách!“

„No, tak to bude v pořádku... oddechne si Kocúrik. „Proč ale zrovna na Moravu?“ klade otázku, na kterou nedostává odpověď.

„Konečně, proč ne na Moravu. Vždyť je to koneckonců jedno, kde ho dostanou...“ říká ředitel už sám sobě.

Hlas na druhém konci spojení se odmlčel. Kocúrik si není jistý, zda vůbec ještě slyšel jeho rozkaz, aby příště první volal on.

V myšlenkách o tom, co se vlastně stalo, a jak vše vyřešit, zamíří schodištěm k pokoji své dcery. I přes mohutné dubové dveře rozeznává dívčí pláč i konejšivý hlas matky.

Kocúrik přiloží ucho ke zdi, aby lépe slyšel. Úryvkům vět mezi vzlyky ale příliš nerozumí.

„Já... on... my... táta... opuštěná... už se nikdy nevrátí... všechno dobře dopadne...“ není z toho příliš moudrý.

Kocúrik rozvažuje, zda má vejít dovnitř. Velmi rád by sevřel dceru do náručí a otřel ji slzy z tváří. Nikdy nesnášel její pláč a v tom byl vždy zranitelný. Malé děti jsou malé starosti, velké děti znamenají velké starosti... vzpomněl si na staré pořekadlo. A Marie je právě teď v tom nejzranitelnějším věku. Musí ji ochránit, třeba proti její vůli. Však ona to časem, až dostane rozum, ocení.

S tím klukem udělají krátký proces. Bude to sice něco stát, ale nedá se nic dělat. Zaplatí, a tím to pro něho skončí. Nic bližšího o tom nechce slyšet ani vědět.

„Rodová krev není voda!“ vzdychne si sám pro sebe a sotva stačí uskočit od prudce se otevírajících dveří, kde ještě před

momentem neslušně šmíroval, aby zjistil, co se za nimi děje.

Na chodbě stojí jeho manželka, oči jí planou hněvem. Jediný pohled ji stačí, aby věděla, že manžel poslouchal.

„Tak jsi to slyšel na vlastní uši, ne?!“

„Nic jsem neslyšel. Jen brekot a tvoje konejšení...“ odsekne Kocúrik. „Co jsem měl vlastně slyšet?“

„Svatá prostoto,“ křížuje se jeho paní. „Marie si může oči vyplakat. Bulí, brečí... teď jsi asi spokojený, ne?“

„Neblázni!“ Kocúrik už toho začíná mít dost.

Chce vejít do pokoje k dceři, ta mu ale zamyká před nosem.

„No tak, Maruško, to jsem já, tvůj tatínek...“

„Nenamáhej se, nechce tě vidět. Dej jí čas. Pojď do kanceláře, tam všechno probereme...“

Manželé záměří chodbou ke schodišti, odpovídají pokojské na pozdrav a snaží se dělat před personálem, že je vše v nejlepším pořádku. Kdyby tak věděli, že už to ví nejen celá kuchyně, ale povídají si o tom i uklízečky cídící brnění.

„Pingl Jirka, ten šoumen jim zbouchl dceru. A vzal roha. Kocúrik ho nahání, ale zdá se, že marně. Kocúriková je při Marii, a kdo ví, jak to všechno dopadne...“ šeptají si za jejich zády.

V kanceláři se Kocúrik uvelebí v kožené klubovce, jeho paní sáhne k servírovacímu stolku a oběma nalévá koňak. Ředitel ho vypije jedním lokem a žádá o druhý, jeho žena drahý alkohol znalecky poválí na jazyku a pak si ho labužnický pouští do hrdla.

Teprve potom spustí lavinu výčitek:

„To jsi ho musel hned vyhnat? Vždyť on ani neví, že Marie je... v očekávání!“

„Chceš říci, že je v jiném stavu?“

„Ale ano.“

„Pro Krista... Ireno, že jsem poslední, kdo to tady ví, nějak zapomínáš. Proč jsi mi to sakra neřekla - mně především. Jsem její otec, hlava rodiny. Nebo ne?“

„Neklej, prosím tě. Radši mi řekni, co budeme dělat!“

„Vyřídíme to zkrátka...“ začíná Kocúrik počítat na prstech.

„Především jí musíme najít někoho jiného. Ze slušné, prosperující rodiny, úměrně našemu stavu...“

„Co to plácáš?“ sáhla paní Kocúriková znovu po karafě s koňakem. „Co jí máš koho shánět jiného? Těhotná je s tímhle, ne?“

„Nejsi nějak moc romantická? To by to s tímhle pinglem asi chytla. Zapomínáš, jaké jsme s ní měli plány?“

„Ale oni se mají rádi!“ vzpurně hodila hlavou paní Irena. „A kluk je na place docela šikovný...“

Kocúrik nesouhlasně vrtí hlavou. Nemůže pochopit, jak se ti dva do sebe zakoukali, je přesvědčen, že Jiří si jen chtěl užít.

„Vždyť jsme ji střezili jako oko v hlavě. Byli jsme tak opatrní...“

„To jí asi v tu chvíli moc nepomohlo...“ zasměje se Kocúriková jízlivě. „Jen se podívej, co jsem ji nahoře v pokoji sebrala...“

Na konferenční stůl položila již bez dalších slov malé fotoalbum v saténových deskách. Manžel po něm sáhne, otevře a na čele se mu vyrazí pot. Tak tohle by nečekal ani v tom nejčernějším snu. Detaily postelových scén, Jirkův obličej, o který jsou opřené dívčí nohy s nalakovanými nehty, Jiří, kousající do Mariina stehna, dvojakt, vyfotografovaný samospouští... ne, na tohle se tedy dál dívat nebude.

Znechuceně album zaklapne.

„To je... to je... nehoráznost... řekl bych až pornografie!“

„Ale nepřeháněj, miláčku, už jsi zapomněl, jak sis mě fotil na nudě u moře?“ slastně zavrňela paní Irena vzpomínkou. „A není to až tak dlouho, co se to stalo...“

„To je ale něco jiného...“ odhodil Kocúrik album zpět na konferenční stůl. „To jsme přece byli my dva, manželé...“

„Mě by spíš zajímalo, kde ten Jiří právě teď je...“ vracela se k realitě jeho žena.

„Musíme ho najít a přivést...“ nadechla se odhodlaně, „k oltáři!“

„Ty ses dočista zbláznila. Souhlasím, že ho musíme najít, ale ne, abychom ho dopravili na svatbu, ale, aby...“ nedořekl.

Jen po balkánsku prstem naznačil pohyb nožem, přiloženého k hrdlu.

„To snad ne!“ zhrozila se paní Irena.

„Už se na tom pracuje!“ ztvrdl mu pohled.

„To se ještě, drahý, uvidí...“ sáhla Kocúriková po albičku a listovala v něm až do konce, jakoby něco hledala.

Její nápad slavil úspěch. Mezi posledními fotografiemi byla momentka z vinice. Na fotografii Jiří s nějakým kamarádem a vrásčitým dědou, v pozadí klasický moravský domek se sklípkem.

„To by mohla být stopa!“ byla si jistá.

„Nojo, Morava...“ uklouzlo Kocúrikovi.

Kocúriková opatrně vyndala fotografii z alba, obrátila ji a zaradovala se.

„Jackpot, miláčku! Terno. Trefa. Asi to máme!“

Na rubu snímku byl totiž poznamenán datum a název místa fotografování: Višňová.

„Nebo Višňové?“ nějak to nemůže přesně přečíst. Ale to bude jedno, „á“ nebo „é“.

Kocúriková se ukázala jako žena činu. Ihned začala organizovat záchrannou expedici a cestu na Moravu. Zbývá jen podívat se do internetu, kde to vlastně je, natankovat plnou a vyrazit. Kocúruk začal tušit, jak se mu komplikuje jeho vlastní plán Jirkovi likvidace. Snaží se tedy cestu zmařit:

„Na Moravu? To může být nebezpečné. Vždyť víš, že za Brnem začíná Orient...“

„Tím spíš nesmíme váhat. Aby se tam, Jiřímu něco nakonec nestalo. A Marie ovdověla...“

„Ježíši, vždyť se ještě ani nevezli...“ zahučel ředitel.

A sám pro sebe tiše, aby ho manželka neslyšela, přísahá: „Jako, že se jmenuji Kocúrik, ani se ti dva nevezmou!“

Sáhne po karafě s koňakem. Manželka mu ji vytrhne z ruky.

„Dnes již žádné pití,“ zavelí, „zítra časně vstáváme, můj drahý. A musíme mít na dalekou cestu čistou hlavu.“

Kocúrik ji nedokáže odporovat. Vnitřně ho však hřeje fakt, že likvidátor je před nimi o celou koňskou délku, řečeno dostihovým žargonem. Z cesty na Moravu se tedy vyklube jen docela hezký výlet. Spojí příjemné s užitečným a třeba tam dohodne dodávky nějakého zvláště povedeného ročníku bílého pro

hotelovou vinotéku. Archiv by neškodil, velkou módou začíná být i ledové či slámové víno. Mlsnými jazýčky gurmánů čím dál více žádané specialitky, které se ještě před pár lety dovážely z Rakouska a dnes se jim domácí produkce plně vyrovná. A brzy je kvalitou jistě i předčí.

Mohli by se při tom třeba zastavit v Mikulově na zámku, mají tam jedinečné vinařském muzeu, či absolvovat exkurzi v Louckém klášteře ve Znojmě, kde je republikový salon vín. Už se na to docela začíná těšit.

Můj dům, můj hrad

Prašnou silnicí mezi vinicemi se kodrcá letitý traktor bez střechy. Ten veterán jistě pamatuje časy první republiky, nejspíše by již patřil do nějakého technického muzea. Honza se však spokojeně pohupuje v kovové sedačce za volantem, jako by řídil zázrak techniky a ne obstarožní mašinu, kde ještě musí dvakrát vyšlapovat spojku a přezazovat s meziplynem.

Klárka po jeho boku, sedící na blatníku mhouří oči před oblaky prachu, které zvedají pneumatiky.

„Už abychom byli na asfaltce...“ povzdechne a Honza přidá plyn.

„Šlape jako hodinky, co?“

„Nikdy bych nevěřila, že ho dokážeš uvést do pohybu. Děda by tě pochválil, moc si na tom traktoru zakládal...“

„Nic to nebylo...“ mávl rukou. „Po dědově smrti jen dlouho stál. Odešla baterie a... a taky to chtělo dolejt šťávu!“

„A na to všechno jsi přišel sám?“

„Kozderka mi poradil. To bys nevěřila, jaké má zkušenosti a nápady!“ sáhl Honza po řadící páce na podlaze.

„Budeš se divit, ale věřila. Vždyť ho znám trochu dýl, než tebe!“

„Pozor, drž se!“

Traktor se mocně rozhoupal a pak se přehoupl přes můstek na okresní silnici. Minuli značení vsi, vítala je Višňová.

Klapot motoru přehlušilo mocné kohoutí kokrhání, za vápnem

svítící kapličkou uhnul Honza k řadě nízkých domků s bohatými štíty, leckde zdobenými lidovým ornamentem. Druhou ulici tvoří sklípky, jeden jako druhý. Honza sundal nohu s plynu, a projíždí obcí téměř krokem. Ví, co se sluší a patří. Na nějaké závodníky tady nejsou zvědaví, natož aby hlučel a prášil. To by ho parta staříků, odpočívající před jedním ze sklípků, nepochválila.

„Co tady schůzujete, ogaři!“ srdečně je zdraví všechny vespolek. „Nebo jste se sešli jen tak na kafe?“ volá na ně z výšky traktoru.

Dědové se usmívají, někteří pukají ze starých dlouhých dýmek, fajky mají zdobené malůvkami jelenů či myslivců. Všechny náústky jsou ale, jak jinak, z višňového dřeva.

„To víš, kafe je moc dobrý na tlak, Honzíku!“

Zvedají dědové skleničky s vínem v odpovědi.

„Takhle bych se chtěl mít alespoň rok před smrtí...“ usměje se Honza na Klárku. „Tady je to tedy náramně zdravěj kraj!“

„Nejmladšímu z nich je osmdesát. A koukej, jak jsou živí! To víš, víno je lék. To je dokázaný světovými lékařskými kapacitami. To bys měl vědět, když pořád ležíš v knížkách o víně...“

„Radši bych pořád ležel s tebou!“ svléká ji očima.

„Nejdřív práce, a pak zábava!“ usměřňuje ho děvče.

„Nepochybuju o tom...“ nemíní se přít Honza a trhne volantem doleva, objel vinaře Kozderku, krácejícího středem vozovky.

Místní populární postava. Občas poctivým vinařům pověst kazící, ale do téhle vesničky patří jak plaňka do plotu. Říkají mu alchymista nebo chemik, pro jeho věčné pokusy s vylepšením vína. Jeho sklípek zažil ledacos, ani o výbuchy u něho není nouze. Ještě dnes si vyprávějí u skleničky, jak mu před časem explodoval burčák, když zapomněl povolovat uzávěry kanistrů, připravených pro důvěřivé turisty, lačné prohlášené moravské pochoutky. Že to byl kvasící sirup plný cukru, by jistě nikoho z nich ani nenapadlo.

Kozderka je vysoký černý chlap s hranatou hlavou a houštím nepoddajných vlasů. Oči jako trnky. V pravačce svírá demižón opletený proutím.

„Co to neseš, Evžene?“ ozve se z hejna staříků.

„Coby, víno. Dyt' to vidíte, ne?“

„Ježíši, snad nám nechceš nabídnout?“ markýrují zděšení.

„Vám tak, jo, vy byste to ani neocenili!“

„Hlavně to nerozbij. Zase bys kontaminoval půdu!“

Všichni do jednoho se rozesmějí. A na znamení, že se baví, plácá jeden děda druhého přes ramena. Je vidět, že ten vtip je staršího data. Kozderka ho zná příliš dobře a tak jen mávne rukou. Ale je vidět, že ho to mrzí. Ví, že mu přezdívací „chemik“, ale už proti tomu neprotestuje. Horší je, když o něm roztrušují s vážnou tváří, že jeho víno je silnější než semtex. O tom se tedy vtipkovat fakt nemá, zvláště před potencionálními zákaznicí, myslí si v duchu a pospíchá, aby byl od té rozchechtané partičky co nejdál.

x x x

„A jsme doma!“ brzdí Honza traktor na dvorku.

Klárka svižně seskočí z blatníku. A spolu s Honzou, ruku v ruce, zamíří k domku, který rozhodně neopatří k těm nejlepším ve vesnici. Pravdivě řečeno, střecha je jako příslovečné řešeto, omítka padá v celých plátech, okna i dveře žebrají o nátěry. V květináčích ale kvetou muškáty a staré zemědělské náčiní, včetně koňského chomoutu, použité jako dekorace na zdech dvorku, příjemně působí.

Honza sáhne po klice a zakleje, ta mu totiž zůstala v ruce. Snaží se tedy otevřít pomocí dlouhého, ještě snad ručně kovaného železného klíče, ale nejde mu to.

„Můj dům, můj hrad, co?“ pozoruje jeho snahu s ironickým pohledem Klárka. „Tenhle je, zdá se, pěkně nedobytný...“

„Okamžik, prosím o strpení, hned to bude...“ strká Honza do dveří.

Ty konečně povolují, povážlivě skřípají a viklají se jen na jednom pantu. Honza se je snaží upevnit, ale místo toho mu zůstane v ruce. Opře je tedy o stěnu chodby a snaží se do veselého tónu: